

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-214)

Feb (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 34)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - பதினாறாவது அத்தியாயம்

1. வ்யாக்யானம் மஹத: சக்ர ச்ருணுஷ்வாவஹிதோ மம
வைஷம்யஸ்ய ஸமுந்மேஷோ குணாநாம் ப்ரதமோ ஹி ய:

பொருள் - மக்ஷாலக்ஷ்மி இந்த்ரனிடம் கூறுகிறாள் - இந்த்ரனே! (ப்ரளயத்தின் பின்னர், ஸ்ருஷ்தி காலம் வந்தவுடன்) மூன்று குணங்களும் சமமாக உள்ள நிலையிலிருந்து சற்றே மாறுபடத் தொடங்கும்போது, முதல் செயல்பாடு தொடங்குகிறது. இது மஹத் என்று வெளிப்படுகிறது. இதனைக் குறித்து நான் கூற நீ கவனத்துடன் கேட்பாயாக.

2. ஸ மஹாந்நாம தஸ்யாபி விதாஸ்திஸ்த்ர: ப்ரகீர்த்திதா:
ஸாத்விகோ புத்திரித்யுக்தோ ராஜஸ: ப்ராண ஏவ ஹி

பொருள் - மஹத் என்பதும் மூன்றுவிதமான நிலைகளில் உள்ளது. ஸத்த்வம் நிறைந்த பகுதியானது புத்தி என்றும், ராஜஸம் நிறைந்த பகுதியானது ப்ராணன் என்றும் ...

3. தாமஸ: கால இத்யுக்தஸ் தேஷாம் வ்யாக்யாமிமாம் ச்ருணு
புத்திரத்யவஸாயஸ்ய ப்ராண: ப்ரயத்நஸ்ய ச

பொருள் - தாமஸம் நிறைந்த பகுதியானது காலம் என்றும் கூறப்படுகிறது. இவற்றை இப்போது நான் விரிவாகக் கூறக் கேட்பாயாக. புத்தி என்பது அத்யாவஸாயத்திற்கும் (மனதின் செயல்பாடு), ப்ராணன் என்பது ப்ரயத்நத்திற்கும் (உடலின் செயல்பாடு)

4. கால: காலநரூபஸ்ய பரிணாமஸ்ய காரணம்

மஹதோ அபி விசுவர்ணாதஹங்காரோ வ்யஜாயத

பொருள் - காலம் என்பது இந்த இரண்டு செயல்பாடுகளின் மூலம் உண்டாகும் மாற்றங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளன. மஹத் என்பது மாறுபாடு அடையத் தொடங்கும்போது, அஹங்காரம் வெளிப்படுகிறது.

5. ஸ சாபி த்ரிவிதோ ஜ்ஞேயோ குண வைஷம்ய ஸம்பவாத்

தாமஸாத்வியதாதிஸ்து தந்மாத்திரகண உஜ்ஜ்வல:

பொருள் - மூன்று குணங்களுடைய அளவுகளில் மாறுபாடு ஏற்படும் அதே அளவிற்கு அஹங்காரமும் மூன்று நிலைகளில் உள்ளது. மஹத்தின் தமஸ் பகுதியிலிருந்து, ஐந்து தந்மாத்திரைகள் உண்டாகின்றன (தந்மாத்திரைகள் குறித்து முன்பே விளக்கப்பட்டுள்ளது).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 214)

இந்த இரண்டில் நேரடியாக ப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பது அபரோக்ஷ ஞானம் ஆகும். இது பக்தி ரூபமாக உள்ளதாகும். இதனை முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: - யாரைப் பரமாத்மா தேர்ந்தெடுக்கிறானோ, அவனால்தான் பரமாத்மா அடையப்படுகிறான் - என்று கூறியது. இப்படிப்பட்ட பக்தி யோகம் என்ற ஞானமானது சாஸ்த்ரங்கள் (அல்லது வேதங்கள்) மூலமாகவும், விவேகம் போன்ற ஏழுவிதமான ஸாதனங்கள் அதற்குத் துணை நிற்பதாலும் ஏற்படுகிறது. இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - தமேதம் வேதாநு வசநேந ப்ரஹ்மணா விவிதஷயந்தி யஜ்ஞேந தானேந தபஸா நாசகேந - பரமாத்மாவை அறிய அந்தணர்கள் எவ்விதம் ஆசை கொள்கிறார்கள் என்றால் வேதங்கள் ஓதுவதாலும், யஜ்ஞங்கள் இயற்றுவதாலும், தானம் செய்வதாலும், தவம் புரிவதாலும், உபவாஸம் கைக்கொள்வதாலும் ஆகும் - என்றது காண்க. இதனையே பகவன் பராசரர் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (5-60-60) - தத் ப்ராப்தி ஹேதுர் ஞானம் ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே ஆகமோத்தம் விசோகச்ச த்விதா ஞானம் ததோச்யதே - பகவானிடம் பக்தியை ஏற்படுத்திக்கொள்ள இரண்டு வழிகள் உள்ளன. மஹாமுனியே! அவை ஞானம் மற்றும் கர்மம் என்பதாகும். இவற்றில் ஞானம் என்பது வேதங்கள் மூலமாகவும், விவேகம் மூலமாகவும் பெறப்படுவதாகும் - என்றார்.

முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-5) - தத்ராபரா ருக்வேதோ யஜூர்வேத: - (இரண்டு வித்யைகளில்) தாழ்ந்த வித்யையான அபரா வித்யையானது ருக்வேதம் மற்றும் யஜூர் வேதத்தால் கிட்டும் - என்று தொடங்கப்பட்டு, முண்டக உபநிஷத் (1-1-5) - தர்ம சாஸ்த்ராணி - தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் - என்று முடிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மறைமுகமாக உள்ள ஞானம் என்ற பரோக்ஷ ஞானம், வேதங்களால்

பெறப்பட்டு ப்ரஹ்மத்தை அறிய வழி செய்கிறது. மேலும் இதுவே நேரடியான ஞானம் எனப்படும் அபரோக்சு ஞானத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன. அதாவது முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-5) - அத பரா யயா ததக்ஷரம் அதிகம் யதே -எந்த ஒரு மேலான வித்யையில் அக்ஷரம் என்ற ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறதோ – என்று உள்ள வரி மூலமாகக் கூறப்படுவது என்னவென்றால், பக்தி என்பதான ஞானம் ஆகும். இது உபாஸனத்தின் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து நேரடியான ஞானத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 214)

சரணாகதி கத்யத்தில் த்வயத்தின் பொருளை விளக்குதல்

மூலம் - இதின் அர்த்தத்தை ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ, புராண, பகவச் சாஸ்த்ராதிகளில் ப்ரஸித்தமானபடியே, ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தாலே கத்யத்திலே விவரித்தருளினார். எங்ஙனேயென்னில் - “பகவந் நாராயணாபிமதாநுரூப ஸ்வரூப ரூப” என்று தொடங்கி, ஸ்ரீமச்சப்த அபிப்ரேதத்தை அருளிச் செய்தார். “அகில ஹேய ப்ரத்யநீக” இத்யாதியாலே, ஸ்வரூப - ரூப - குண - விபூதிகளைப் பரக்க அருளிச் செய்கையாலே, நாராயண சப்தார்த்தம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. முற்படப் பிராட்டியைச் சொல்லச் செய்தே, புருஷகாரத்வ நிர்வாஹார்த்தமாக விபூதி மத்யத்தில் நிலை தோற்றுக்கைக்காக, மீண்டும் நாராயண சப்த வ்யாக்யானத்திலும் அருளிச் செய்தார். அநந்தரம், “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்று பலோபாய வாக்யங்களில் ப்ரயுக்தமான வ்யாக்யேய சப்தத்தை உபாதாநம் பண்ணி யருளினார். “ப்ரபத்யே” என்கிறவிடத்தில் உத்தமனாலே விவசுஷிதமான அதிகாரி விசேஷம் “அநந்ய சரண: அஹம்” என்று விவ்ருதமாயிற்று. “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்கையாலே, சரணை என்கிற சப்தமும், சரண சப்தமும், க்ரியா பதமும், ப்ரதர்சிதமாயிற்று. அநந்தரம், “த்வயம்” என்று வ்யாக்யேயத்தைப் பூர்ணமாக நிர்தேசித்தார்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் ஆழ்பொருள் குறித்து வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், பாஞ்சராத்ரம் போன்ற பலவற்றிலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டது போன்றே எம்பெருமானார் தன்னுடைய ஆசார்ய வழியில் நிலை நின்றவராக, தான் அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் த்வயத்தின்

ஆழ்பொருளை விளக்கினார். எப்படி என்று காண்போம். சரணாகதி கத்யத்தில் - பகவந் நாராயணா அபிமத அநுரூப ஸ்வரூப ரூப - ஸ்ரீமந்நாராயணனின் ஸ்வரூபத்திற்கு இனிமையாக உள்ளவளும், ரூபத்திற்குப் பொருத்தமாக உள்ளவளும் - என்று தொடங்குவதன் மூலம் “ஸ்ரீமந்” என்னும் த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் பதத்தினுடைய பொருளை அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து, அகில ஹேய ப்ரத்யநீக - தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன் - என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி குறித்து அருளிச்செய்தார்; இதனால் த்வயத்தில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. பெரியபிராட்டியைக் குறித்து தொடக்கத்திலேயே உரைத்தாலும், “நாராயண” என்னும் பதத்தினை விளக்கும்போது, விபூதிகளை அருளிச்செய்வதன் நடுவில், அவளுடைய புருஷகாரத்தன்மையை (சிபாரிசு செய்யும் தன்மை) உணர்த்தும் பொருட்டும் “ஸ்ரீவல்லபா” என்றார். தொடர்ந்து பலன் மற்றும் அதனைப் பெறுவதற்கான உபாயம் ஆகியவற்றைக் கூறும் வரியில் உபயோகிக்கப்பட்ட “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்பதை விளக்கினார். த்வயத்தில் உள்ள “ப்ரபத்யே” என்னும் பதம் மூலம் சரணம் அடையும் அதிகாரியைக் கூறுவதான தன்மை நிலையை (first person singular), கத்யத்தில் “அநந்ய சரண: அஹம் - மற்ற புகலிடம் இல்லாமல் உன்னிடம் சரணம் புகும் நான்” என்றார். கத்யத்தில் - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே - உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் நான் சரணம் அடைகிறேன் - என்பதன் மூலம் த்வயத்தில் உள்ள “சரணௌ, சரணம், ப்ரபத்யே” என்னும் மூன்றும் விளக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து த்வயம் என்னும் பதத்தை உரைத்து, அதனையும் விளக்கினார்.

வ்யாக்யானம் - அடியிலேயாதல் முடிவிலேயாதல் “த்வயம்” என்று நிர்ந்தேசியாதே இவ்வளவிலே சொல்ல வேண்டுவானென்? என்னில், உபாய ப்ராப்யங்களில் இங்கு ப்ரதாநபூதன் ஸ்ரீமானான நாராயணனாகையாலே இரண்டு இடத்திலும் கிடக்கிற ஸவிசேஷண நாராயண சப்தம் வ்யாக்யாதமாய் நின்றவளவிலே இம்மந்த்ரத்துக்குப் ப்ரதிபாத்யமான ஸாத்யோபாயத்தோடே கூடப் ப்ரதாநோபாயமும் ப்ரதாந ப்ராப்யமும் வ்யாக்யாதமென்று தோற்றுகைக்காக இங்கே “த்வயம்” என்று அருளிச் செய்தார். அநந்தரம், “பிதரம் மாதரம்” என்று தொடங்கி ஜிதந்தாவிசேஷ பகவத்கீதாதி ஸ்திதமான ஸம்வாத வாக்ய முகத்தாலே

அந்நய ப்ரயோஜனனாம் அநந்யோபாயனாய்க் கொண்டு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினபடியையும், சரண்ய ஸ்வபாவாநுஸந்தான பூர்வகமாக அபராத சஷமணம் பண்ணுகிறபடியையும், த்வயத்துக்கு ஸமுதிதார்த்தமாக அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் – “சரணாகதி கத்யத்தின் தொடக்கத்தில் அல்லது இறுதியில் ‘த்வயம்’ என்ற பதத்தை நேரடியாகக் கூறாமல், நடுவில் உள்ள ஏதோ ஒரு இடத்தில் மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும்?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். இலக்கை அடைவதற்கான உபாயம் மற்றும் அந்த உபாயத்தால் அடையப்படும் இலக்கு ஆகிய இரண்டுமே ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆகிறான். த்வயத்தில் இரண்டு இடங்களில் வருவதான, “ஸ்ரீ” என்னும் அடைமொழியுடன் கூடிய “நாராயண” என்னும் பதம் குறித்து கத்யத்தில் முன்பே (தொடக்கத்திலேயே) கூறப்பட்டது. ஆகவே, த்வயத்தில் கூறப்படுவதான ஸாத்யோபாயம் என்னும் ப்ரபத்தியுடன் சேர்ந்து, இலக்கை அடைவதற்கான உபாயம் மற்றும் அந்த உபாயத்தால் அடையப்படும் இலக்கு ஆகியவையும் கத்யத்தில் விளக்கப்பட்டன என்பதை உணர்த்தும்விதமாக இங்கு “த்வயம்” என்னும் சொல்லை உபயோகித்தார். அடுத்து “பிதரம் மாதரம்” என்று தொடங்கும் கத்ய பகுதியில், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் மற்றும் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை போன்றவற்றில் இதே கருத்தை உணர்த்தவல்ல வரிகளைக் குறிப்பிட்டு, த்வயத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படும் ஆழ்பொருளை விளக்கினார்; அது என்னவென்றால் – உபாயமான ப்ரபத்தியை ஸ்ரீமந்நாராயணன் அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான இலக்கைக் குறித்தும் கைக்கொள்ளாமை, ஸ்ரீமந்நாராயணன் அல்லாமல் மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாமை, ரஷகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வபாவத்தை மனதில் நிறுத்தி அவன் நம்முடைய அனைத்துவிதமான குற்றங்களையும் பொறுக்கும் தன்மையை எண்ணியபடி இருத்தல் – ஆகியவை ஆகும்.

மூலம் – மேல் அர்த்தக்ரமத்தாலே முற்பட நமஸ்ஸாலே ப்ரார்த்திக்கிற அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை வ்யாக்யானம் பண்ணி, பின்பு இங்குள்ள பரபக்த்யாதி புருஷார்த்த பூர்வகமாகச் சதுர்த்யந்த பதங்களில் விபக்த்யபிப்ரேதமான பரமபுருஷார்த்த லாபத்தை வெளியிட்டருளினார். இப்படி அநுஷ்டிதோபாயனான அதிகாரி

விஷயத்தில் இங்கும் அங்கும் உள்ள ஸித்தியைப் பற்றச் சரமச்லோகத்தில் உத்தரார்த்தத்திற்படியே ஸ்வாபாவிக தயார்த்தமான பகவதபிப்ராயம் இருக்கும்படியைத் தத்வ்யஞ்ஜக பகவத் வாக்ய ப்ரக்ரியையாலே அருளிச் செய்து காட்டினார். ஆகையாலே கத்யத்தில் அருளிச் செய்ததெல்லாம் த்வயத்தில் விவக்ஷிதம். இது “த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்கிற பாசுரத்தாலும் ஸூசிதம்.

விளக்கம் - அடுத்து த்வயத்தில் உள்ள சொற்களை அவை அமைந்துள்ள வரிசைப்படி எடுக்காமல், அந்த மந்த்ரத்தினுடைய பொருளின் அடிப்படையில் சொற்களை எடுத்து, நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தை ப்ரார்த்திகின்ற “நம:” என்பதை வ்யாக்யானம் செய்தார். தொடர்ந்து, பரபக்தி மற்றும் புருஷார்த்தத்தை முன்னிறுத்துவதான “நாராயணாய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உள்ள சொல்லின் இறுதியில் காணப்படும் “ஆய” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவதான வாழ்வின் மிகவும் உயர்ந்த இலக்கை (பகவானை அடைதல் மற்றும் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்) விளக்கினார். அதனைத் தொடர்ந்து, அதிகாரி விஷயத்தில் இங்கு வாழும்போதும், பரமபதம் அடைந்த பின்னரும் வெளிப்படுவதும், சரமச்லோகத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ளதும் ஆகிய பகவானுடைய தயை நிறைந்த தன்மையை, அதனை வெளிப்படுத்தும் பகவானுடைய சொற்களாலேயே அருளிச்செய்தார். ஆகவே சரணாகதி கத்யத்தில் அருளிச்செய்தவை அனைத்துமே த்வயத்திலும் அறியப்பட வேண்டும் என்றே கூறப்பட்டதாகும். இது, சரணாகதி கத்யம் - த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா - த்வயத்தின் ஆழ்பொருளை எண்ணியபடி மட்டும் அல்லாமல், அதனையே எப்போதும் உச்சரித்தபடி உள்ள நீ - என்பதன் மூலம் அறியப்படும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 34)

91. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்.

அவதாரிகை - இப்படி பாகவதத்வ ஸாமாந்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே “ஜனக தசரத” இத்யாதி வாக்யந் தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன வைபவ விசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் பாகவதர்களுக்கு உரியதான பொதுவான வைபவத்தால் ஏற்படும் மேன்மை மட்டும் அல்லாமல், சூர்ணை (82) - ஜனக தசரத - என்று தொடங்கும் மூன்று வாக்யங்கள் மூலம் கூறப்பட்ட மேன்மையை விளக்கவல்ல ப்ரமாணம் ஏதேனும் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) “தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா” என்று “வண்தமிழ் மாமுனி” என்கிறபடியே த்ராவிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று - வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவிட ப்ரபந்த வக்தாவானவிவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிடஜ்ஞனாலே தக்ஷிண திக்குக்கு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவிட ப்ரபந்த முகேந லோகோஜ் ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமாநம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையில்லையென்று தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் - (தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) – தசஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா - புண்ணிய கர்மங்களையே செய்கின்ற எந்த அகஸ்திய முனிவரால் தெற்குத் திசை அனைவரும் சரணம் புக ஏற்ற இடமாக ஆனதோ - என்றும், பாசுரப்படி இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் - வண்தமிழ் மாமுனி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தமிழ்மொழியில் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் எடுத்து உபதேசித்த அகஸ்த்ய முனிவர் வசிக்கும் தெற்குத்திசை அனைவருக்கும் புகலிடம் என்று மஹரிஷிகளாலே. இப்போது இங்கு அகஸ்த்யர் குறித்து ஏன் கூறப்பட்டது - வைதிகர்களாக உள்ள ரிஷிகள், தமிழில் அமையப் பெற்ற நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களையும், அவற்றைச் செய்தருளிய நம்மாழ்வரையும் இப்படியாகத் துதித்து உரைப்பார்களோ என்ற சிலர் ஐயம் கொள்ளலாம். தமிழை அறிந்த ஒரு முனிவனால் தெற்குத்திசைக்கே நன்மை உண்டு என்று கூறியவர்கள், தமிழ் ப்ரபந்தம் மூலம் உலகினைக் கரையேற்றக்கூடிய நம்மாழ்வாரையும் இவ்விதம் புகழ்ந்து உரைப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை - என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) “க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலா விச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித் க்வசித் மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா” என்று ஜ்ஞாதாக்கள் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தல விசேஷங்களை தத்தந்நதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அந்த நதீ விசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிசயிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே “தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர” என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது, (கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) இவர்தாம் மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே “கலியும் கெடும்” என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுக ஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாலஜ்ஞாரான ஸ்ரீசுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

விளக்கம் - (க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-5-38, 39) - க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலா விச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித் க்வசித் மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா - அரசனே! க்ருதயுகம் தொடக்கமாக உள்ள யுகங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கூட கலியுகத்தில் பிறவியை விரும்புகிறார்கள்; நாராயணனே அடையத்தக்கவன் என்று பறை சாற்றுகின்ற சான்றோர்கள் கலியுகத்தில் இங்கும் அங்கும் தோன்றுவார்கள்; எங்கு தாமிரபரணி, க்ருதமாலா, பாலாறு, பெருமை நிறைந்த காவேரீ, மேற்குக்கடலில் சென்று கலக்கும் பெரியாறு ஆகிய நதிகள் ஓடுகின்றனவோ அங்கு அவர்கள் பிறப்பார்கள்; எந்த மனிதர்கள் அந்த நதிகளுடைய புண்ணிய நீரைப் பருகுகிறார்களோ அவர்களுக்கு எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி நாராயணனிடம் பக்தி ஏற்படும் - என்பதன் மூலம் சான்றோர்கள் அவதரிக்கும் இடங்களை, அந்தந்த இடங்களில் உள்ள நதிகள் மூலம் சிறப்பித்து உரைத்து, அந்த நதிகளில் உள்ள தண்ணீரைப் பருகுவவர்களுக்குப் பகவானிடம் பக்தி பெருகுவதும் உரைக்கப்பட்டது; இவற்றில், தொடக்கத்திலேயே - தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர - தாமிரபரணி எங்கு உள்ளதோ - என்று நம்மாவார் அவதரித்த இடத்தை உரைப்பதால், நம்மாழ்வாருடைய அவதாரம் என்பது, (கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) - நம்மாழ்வார் மதிநலம் பெற்றவர் என்பதால், திருவாய்மொழி (5-2-1) - கலியும் கெடும் - என்பதற்கு ஏற்ப திருமங்கையாழ்வார், எம்பெருமானார் போன்றவர்கள் அவதரிக்க, அதனால் கலியுகத்தின் தன்மை நீங்கும் என்று எதிர்காலத்தில் நடக்க உள்ளதை முன்பே அறிந்து நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது போன்று, நம்மாழ்வாருடைய அவதார ஸ்தலம் குறித்து முக்காலமும் நன்குணர்ந்த ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மம் போன்ற ரிஷிகளால் உரைக்கப்பட்டது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “க்ருரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீ க்ருதே, விஷ்ணோ ரம்சாம்சஸம் பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித் ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிடியாபிச பாஷ்யா, ஜநிஷ்யதி ஸ்தாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹித காம்யயா” இத்யாதி வசநங்களும் இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே, இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். கேவல ஜநம் வாசக சப்தங்களிலொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்த பர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று

இவர் பிறப்பும் ஈசுவரன் பிறப்போபாதி பரார்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்ற தாயிற்று.

விளக்கம் - க்ருரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீ க்ருதே, விஷ்ணோ ரம்சாம்சஸம் பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித் ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷ்யா, ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹித காம்யயா - [வேதமார்க்கமானது] நாஸ்திகர்களால் கலங்கும்படியான கொடிய கலியுகம் வந்தபோது, மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சத்திற்கு அம்சமாக உள்ளவரும், வேதங்களை அதன் ஆழ்பொருளுடன் அறிந்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், வேதங்களின் உருவில் உள்ள ஸ்துதிகள் அனைத்தையும் தமிழ் மொழியில் உலகிற்கு நன்மை அளிக்கும் விதமாகச் செய்தருளப் போகிறார் - என்பது போன்று வாக்கியங்களும் நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தை மறைமுகமாகக் கூறுவதால், அவற்றையும் இங்கு கொள்ளவேண்டும். சாதாரணமாக “பிறப்பு” என்பது போன்றதை உணர்த்தவல்ல “ஜனனம்” போன்ற பதத்தை கூறாமல், அவதாரத்தை உணர்த்தவல்லதான “ஆவிர்ப்பாவம்” என்ற பதத்தை இட்டது காண்க. இதன் மூலம் இவருடைய பிறப்பு என்பது ஸர்வேசுவரனுடைய பிறப்பு போன்று, மற்றவர்களுக்காக என்பது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இதனால் நம்மாழ்வார் ஓர் அவதார புருஷர் என்பது தெளிவாகிறது.

92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்தஸூருவானவனுடைய யுக வர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிவே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம் ஆரென்னு மாகாங்சைஷயிலே பேரளவுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (அத்ரியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாகக் கொண்டாடப்படும்படி அவதரித்த நம்மாழ்வார்தான் யார் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடையாக, மிகவும் உயர்ந்த ஞானிகள் கூட நம்மாழ்வார் இன்னார் என்று அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடி ஐயத்துடன் உள்ள நிலையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, க்ருதயுகத்திலே அதரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க் கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதாயுகத்திலே ஷுத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய். த்வாபரயுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே ஷுத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் “க்ருஷி கோரசுஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்” என்கிறபடியே கோரசுஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாஷுாத் வைச்யரான ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் புத்திரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுக க்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ண க்ரமேண அவதரித்து வந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

விளக்கம் - [அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்தஸுநுவானவனுடைய யுக வர்ண க்ரம அவதாரமோ] (அத்ரி ஜமதக்நி ஸுநுவாய்) - க்ருதயுகத்தில் அத்ரி என்ற அந்தணருக்குப் புத்ரனான தத்தாத்ரேயனாயும், ஜமதக்நி என்ற அந்தணருக்குப் புத்ரனான பரசுராமனாயும். (பங்க்திரத ஸுநுவாய்) - த்ரேதாயுகத்தில் இராமனாயும். (வஸு நந்த ஸுநுவாய்) - த்வாபர யுகத்தில் யயாதியின் சாபம் காரணமாக முடிகுடிக் கொள்ளும் தகுதி இழந்த யதுகுலத்தில் பிறந்தவராகையால், ஷுத்ரியங்களில் தாழ்ந்தவராகவும், வைச்யர்களை ஒத்தவராகவும் உள்ள வஸுதேவர் மற்றும், கீதை (18-44) - க்ருஷி கோரசுஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் - உழவு செய்தல், பசுக்களைக் காத்தல், பொருட்களை வாங்கி விற்பதில் ஸத்யத்துடன் இருத்தல் போன்றவை வைச்யர்களுடைய இயல்பான கர்மங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பசுக்களைக் காப்பாற்றுதல் போன்ற தர்மங்கள் உள்ளதன் காரணமாக இயல்பாகவே வைச்யராய் உள்ள நந்தகோபருடைய புத்திரனாயும், இப்படியாகப் பலவாக அவதரித்த ஸர்வேச்வரன். (யுக வர்ண க்ரம அவதாரமோ) - இவ்விதம் க்ருதயுகம், த்ரேதாயுகம், த்வாபரயுகம் என்ற வரிசையில் அந்தணர், ஷுத்ரியர், வைச்யர் என்ற முறையில் அவதரித்து வந்த ஸர்வேச்வரன், நான்காம் யுகமான கலியுகத்தில், நான்காம் வர்ணத்தில் வந்து அவதரித்தானோ?

வ்யாக்யானம் - பூர்வ யுக த்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகையாலும், “கலௌ புந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வ ஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு:” என்று கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையாலும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிதே.

விளக்கம் - முதல் மூன்று யுகங்களில் முறையே மூன்று வர்ணங்களில் அவதரித்து வந்ததாலும், கலௌ புந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வ ஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு: - உலகில் உள்ள அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனும், உலகமே உருவமானவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணு, பாவம் செய்வதில் மட்டுமே பற்றுதல் கொண்ட மனிதர்களால் சூழப்பட்ட இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிர்களையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு, அடியார்களிடம் அதிக வாத்ஸல்யம் உள்ளவன் என்பதால், ஒரு விஷ்ணுபக்தனாகவே கலியுகத்தில் அவதரித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கலியுகத்தில் ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபத்தில் அவதரித்தான் என்று ரிஷிகள் உரைப்பதாலும், நம்மாழ்வாருடைய மேன்மைகளைக் கண்ணுற்றவர்களுக்குக் கடந்த பத்தியின் இறுதியில் கூறப்பட்ட சந்தேகம் எழுவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (வ்யாஸதிவதாவேசமோ) அதாவது “க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்” என்றும், “ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாஷ்டாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக் கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக் கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிதே.

விளக்கம் - (வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-4-5) - க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் - க்ருஷ்ண த்வைபாயநர் என்று வழங்கப்படும் வ்யாஸரை ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் என்றே அறிவாயாக -

என்றும், மஹாபாரதம் - ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி - இப்படிப்பட்ட வ்யாஸர் என்ற மஹாமுனிவர் நாராயணனே ஆவார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வ்யாஸர் போன்றவர்கள் ரூபத்தில் ஸர்வேச்வரன் அவதரித்தது போன்று நம்மாழ்வார் மூலமாகத் தமிழ் வேதத்தை வெளிப்படுத்த எண்ணியவனாக, நம்மாழ்வார் ரூபத்தில் அவதரித்தானோ என்று கருத்து. நம்மாழ்வாரைக் கொண்டு உலகத்தைத் திருத்துவதற்காக நம்மாழ்வார் ரூபமாக அவதரித்திருக்கலாம் என்பது பொருந்தும் என்ற காரணத்தினால் இவ்விதம் ஐயப்படலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது, “விண்ணாட்டவர் மூதுவர்” என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்வியூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே “கரை கண்டோர்” என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந் நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, “முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேத த்வீப நிவாஸிநாம்” என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய், “பாற்கடல் பாம்பணை மேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்கிற ச்வேத த்வீப வாஸிகளிலே இவ்வருகுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவரோ வென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லாப்படியும் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே. “பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்” என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்படியிறே யிருப்பது; மற்றும்ள்ள ததீயருடன் பின்னை சொல்ல வேண்டாவிறே.

விளக்கம் - [மூதுவர் கரைகண்டார் சீரியரிலே ஒருவரோ] (மூதுவரில் ஒருவரோ) - திருவிருத்தம் (2) - விண்ணாட்டவர் மூதுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் எப்போதும் வசித்து வருகின்ற நித்யஸூரிகளில் ஒருவர், இந்த உலகத்தைத் திருத்துவதற்காக ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு இணங்க நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? (கரைகண்டாரில் ஒருவரோ) - திருவாய்மொழி (8-3-10) - கரை கண்டோர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் என்னும் பெரும் ஸமுத்ரத்தைக் கடந்து அக்கரையில் சேர்ந்த முக்தர் ஒருவர், ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதற்காக ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்குட்பட்டு நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? (சீரியரிலே ஒருவரோ) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - முக்தாநாம் லக்ஷணம்

ஹ்யேதத் ச்வேத த்வீப நிவாஸிநாம் - ச்வேத தீபகற்பத்தில் வசிப்பவர்களும், முக்தர்கள் போன்று உள்ளவர்களும் ஆகியவர்களுக்கு இதுவே லக்ஷணம் - என்பதற்கு ஏற்ப முக்தர்கள் போன்றவர்களாகவும், திருவிருத்தம் (79) - பாற்கடல் பாம்பணை மேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர் - என்று கூறப்படுகின்ற ச்வேத தீபகற்பத்தில் வசிப்பவர்களாகவும் உள்ள ஒருவர், இந்த உலகில் உள்ளவர்களைத் திருத்துவதற்காக, ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பம் காரணமாக நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? நம்மாழ்வாருடைய மேன்மையை ஆராயும்போது, இவர்கள் அனைவருடைய தன்மைகளும் காணப்படுவதால், இவ்விதம் தனித்தனியாகச் சந்தேகம் கொள்வது பொருத்தம் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-5-10) - பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப பிராட்டிகளுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டாலும், அவரவர்களுடன் தனித்தனியாக உள்ளவன் என்று ஐயம் கொள்ளும்படியாக உள்ளான் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது அவனுடைய அடியார்கள் ஒவ்வொருடனும் தனித்தனியாக அவன் உள்ளதைத் தனித்து மீண்டும் கூறவேண்டுமோ?

வ்யாக்யானம் - (முன்னம் நோற்ற அநந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது, கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே “முன்னம் நோற்ற விதி கொலோ” என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க் கொண்டு இப்படி திருந்தினாரொருவரோ? அன்றிக்கே, “அநந்தன் மேல் கிடந்த வெம்புண்ணியா” என்று நிர்ஹேதுக கடாசுஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்யஸூரி கல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதந புண்யம் முழு நோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினார் ஒருவரோவென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது, இப்படிக்கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியா நிற்பர்க ளென்றபடி.

விளக்கம் - (முன்னம் நோற்ற புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) - மேலே கூறப்பட்டவர்களில் யாரும் இல்லாமல், ஸம்ஸாரிகளாகிய இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்றவர்களில், திருவாய்மொழி (6-5-7) - முன்னம் நோற்ற விதி கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயிரக்கணக்கான முற்பிறவிகளில் கிட்டிய புண்ணிய பலன்கள்

காரணமாகத் திருத்திய ஒருவர் இவ்விதம் நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? (அனத்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) - திருச்சந்தவிருத்தம் (45) - அநந்தன் மேல் கிடந்த எம் புண்ணியா - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசஷம் கிட்டியதன் விளைவாக, நித்ய ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்களை நித்யஸூரிகளுக்குச் சமமாகச் செய்யவல்ல ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தவன், எப்போதோ செய்த புண்ணியத்தை பலிக்க வைத்ததன் விளைவாகத் திருந்திய யாரோ ஒருவர் நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? இதுவரை கூறப்பட்ட பலரில், நம்மாழ்வார் யார் என்று அறியாத காரணத்தால், அதனை உறுதியாக உரைக்க இயலாமல் சான்றோர்களும் சந்தேகத்துடனே உள்ளார்கள் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 179)

3-1-10 மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே

முறையாலிவ் வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண் டுமிழ்ந்தளந்தாய்

பிறையேறு சடையானும் நான்முகனு மிந்திரனும்

இறையாத லறிந்தேத்த வீற்றிருத்த லிதுவியப்பே

பொருள் - ரஜோகுணம் மற்றும் தமோகுணம் கொண்டவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஆழ்பொருளை மறைப்பதாகவும், ஸத்வகுணம் நிரம்பியவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளதான ருக் முதலான நான்கு பிரிவுகளைக் கொண்ட வேதங்களுக்கு ஆழ்பொருளாக நிற்கும் மலர்ந்த ஜோதி வடிவமானவனே! ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் படைத்து ப்ரளயத்தின்போது மீண்டும் எடுத்து, அந்த ப்ரளயத்தின்போது வயிற்றினில் பாதுகாப்பாக வைத்து மீண்டும் வெளிப்படுத்துபவனே! வாமனனாய் வந்து அனைத்தையும் அளந்து எடுத்தவனே! இப்படியாக அனைத்து வேதங்களாலும் போற்றப்படுவதாலும், உலகைப் படைத்தல் போன்ற செயல்களாலும் எஜமானனாக உன்னை அறிந்து கொண்ட சந்தரகலையையும் ஜடாமுடியும் கொண்ட சிவன், அனைத்து முகங்களாலும் ஸ்ருஷ்டியைக் கவனிக்கின்ற நான்முகன், மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனாகிய இந்த்ரன் போன்றவர்கள் உன்னை ஸ்துதி மூலமாக அண்டி நிற்கும்படியாக நீ உள்ள இந்த இருப்பானது வியப்போ? (அல்ல).

அவதாரிகை – வேதைகஸமதிகம்யனாய், ஸர்வேச்வரனாயிருந்த உனக்கு த்வத் ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்த ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் “ஈச்வரன்” என்றறிந்து ஏத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - வேதங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகவும், ஸர்வேச்வரனாகவும் உள்ள உனக்கு, உன்னால் படைக்கப்பட்டவர்களும், உன்னால் ஞானம் அடையப் பெற்றவர்களும் ஆகிய நான்முகன் போன்றவர்கள் உன்னை, “ஈச்வரன்” என்று அறிந்து கொண்டு ஸ்துதிப்பது என்பது வியப்போ என்கிறார். அவதாரிகையில் உள்ள “வேதைக ஸமதிகம்யனாய் - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்பட்ட கூடியவனாய்” என்பது முதல் வரியையும், “ஸர்வேச்வரனாய் இருந்த உனக்கு” என்பது இரண்டாம் வரியையும், “த்வத் ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்த ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் - உன்னால் படைக்கப்பட்டு ஞானம் பெற்ற நான்முகன் போன்றவர்கள்” என்பது மூன்றாம் வரியையும், “ஈச்வரன் என்று அறிந்து” என்பது நான்காம் வரியையும் அடியொட்டியே உரைக்கப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (மறையாய்) “ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதி: உபகுருதே ஸ இதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயை: ஸார்த்தம் த்வத் அர்ச்சா விதிம் உபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வ: பாக: த்வத் ஈஹா குண விபவ பரிஜ்ஞாபநை: த்வத் பத ஆப்தௌ வேத்ய: வேதை: ச ஸர்வை: அஹம் இதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த” மறை என்றும், வேதமென்றும், இரண்டுபடியாகச் சொல்லுகிறது - பாஹ்யராய் நாஸ்திகரா யிருப்பார்க்குத் தன் படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும். பூர்வபாகம் - ஆராதந ஸ்ரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரி தநபாகம் - ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களும் தன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும்படியாயிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனாகவும் நிரதிசய போக்யனாகவும் ப்ரகாசிக்கிறவனே!

விளக்கம் - (மறையாய்) - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-19) - ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதி: உபகுருதே ஸ இதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயை: ஸார்த்தம் த்வத் அர்ச்சா விதிம் உபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வ: பாக: த்வத் ஈஹா குண விபவ பரிஜ்ஞாபநை: த்வத் பத ஆப்தௌ வேத்ய: வேதை: ச ஸர்வை: அஹம் இதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த - ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்கள் தங்களுக்கு

எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களும் அவசியம் இல்லாமல், தங்களுக்குத் தாங்களே ப்ரமாணங்களாக உள்ளன. இந்த வேதங்களுக்கு இதிஹாஸம், புராணம், பூர்வ மீமாம்ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை முதலானற்றுடன் கூடிய ஸ்ம்ருதிகள், வேதவரிகளின் பொருளை விளக்கும் விதமாக பெரும் உபகாரம் செய்தபடி உள்ளன. வேதத்தின் பூர்வபாகம் என்னும் கர்மகாண்டம், உன்னுடைய திருவாராதன முறைகளைத் தெளிவாக ஓதியபடி உள்ளன. உபனிஷத்துக்கள் என்னும் ஞானகாண்டம், உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள், விபூதிகள் முதலானவற்றைக் குறித்துக் கூறுகின்றன. இதனால் உபனிஷத்துக்கள் உன்னுடைய திருவடிகளை அண்டுவதிலேயே குறியாக உள்ளன. "இப்படியாக அனைத்து வேதங்களின் மூலமும் நானே அறியப்படுகிறேன்", என்று நீயே அருளிச் செய்தாய் அல்லவோ? - என்பதை இங்கு உரைக்கிறார். "மறை" என்றும், "வேதம்" என்றும் இரண்டுவிதமாகக் கூறுவது ஏன்? வேதங்களுக்குப் புறம்பானவராகவும் நாஸ்திகராகவும் உள்ளவர்களுக்குத் தனது ஆழ்பொருளை மறைப்பதால் "மறை" என்றும், ஆஸ்திகர்களாக உள்ளவர்களுக்குத் தன் ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துவதால் "வேதம்" என்றும் கூறப்படுகிறது. வேதங்களின் முற்பகுதியானது கர்மகாண்டம் எனப்படும்; இது ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதன ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. வேதங்களின் பிற்பகுதியானது ஞானகாண்டம் எனப்படும்; இது ஆரதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. வேதைச்ச ஸர்வை: அஹம் ஏவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நான் மட்டுமே அறியப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களும் தன்னைக் குறித்தே விவரிப்பதால் ஏற்பட்ட புகர் கொண்டவன் என்பதால் "உள் நிற்ற மலர்ச்சுடரே" என்றார். வேதங்களில் அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், எல்லையற்ற இன்பம் கொண்டவனாகவும் கூறப்படுபவன் ஆவான். "பதிம் விச்வச்ய, பதிம் பதீநாம், தம் ஈச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் தம் தேவதாம் பரமஞ்ச தைவதம்" போன்ற வேதவரிகள் இவனே அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் ஆகும். "ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:, ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம:, ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" போன்ற வரிகள் இவனே எல்லையற்ற இன்பம் கொண்டவன் என்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் போன்றவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (முறையால் இத்யாதி) வேதங்கள்தான் ப்ரதிபாதிப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. (முறையால்) ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். கரணகளேபர விதுரமாய் போக மோக்ஷ ஸூந்யமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை

ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமா யிடந்து, திரிய ப்ரளயம் வர, வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து, மஹாபலி போல்வார் பருந்து இறாஞ்சினாற்போலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு. இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிறே சேதநர் பண்ணி வைப்பது. யௌகபத்யம் அநுக்ரஹ கார்யம் என்கை.

விளக்கம் - (முறையால் இத்யாதி) - வேதங்கள் உரைப்பது, இவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மையையே ஆகும். (முறையால்) - தான் அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்ற முறை காரணமாக என்றும், வரிசையாக என்றும் இரண்டுவிதமாகக் கூறலாம். உடல் உறுப்புக்கள் ஏதும் இன்றி, இன்பத்தையும் ஆனந்தத்தையும் இழந்து சூந்யமாகக் கிடந்த ப்ரளயத்தின் பின்னர், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் படைத்து, பின்னர் ஒரு காலக்கட்டத்தில் தன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தை ப்ரளயம் கொள்ளும்போது, மஹாவராக ரூபம் எடுத்து ப்ரளய நீரிலிருந்து பூமியைக் குத்தி எடுத்து, பின்னர் மீண்டும் ப்ரளயம் வந்தபோது தனது வயிற்றில் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொண்டு, தொடர்ந்து வெளியே உமிழ்ந்தான். மஹாபலி போன்றவர்கள் இந்த உலகத்தைப் பருந்து அபகரிப்பது போன்று அபகரிக்க, அதற்காக தனது உண்மையான ரூபத்தை, எல்லை மீறி மறைத்துக் கொண்டு வந்து மீட்டான். இவ்விதம் பலவிதமான காப்பாற்றும் செயல்களைச் செய்தவனே! ஆனால் ஸ்ருஷ்டி என்பதை உபகாரமாகச் செய்தான் என்று எப்படிக் கூற முடியும்? கர்மங்களின் விளைவால் அல்லவோ பிறவிகள் ஏற்படுகின்றன என்று கேட்கலாம். பிறவிகளின் காரணமாக ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது என்றாலும், அனைத்தையும் ப்ரளயம் முடிந்த பின்னர் ஒரே காலத்தில் படைத்தல் என்பது அநுக்ரஹம் காரணமாகவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி) ஜடை கழற்றாதே ஸாதக வேஷத்தோடே யிருக்கச் செய்தே, கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்துக் கொண்டு சுகப்ரதாநனா யிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனும், இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படியிருக்கிற இந்திரனும், நீ ஸ்வாமியான முறை அறிந்து ஏத்த, அத்தாலே என்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு விஸ்மயமோ? ஒருவன் ஒரு குழமணனைப் பண்ணி, அதின்

கழுத்திலே காக்கைப் பொன்னைத் தொற்றி, அதன் தலையில் காலை வைத்து, “இது என்னை வணங்கிற்று” என்று இறுமாந்திருக்குமாபோலே, “நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்கிறபடியே உன்னாலே மனையப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டரான இவர்களும் உன்னை ஏத்த, அத்தாலே இறுமாந்திருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனையன்றோ.

விளக்கம் - (பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி) - ஜடாமுடியை நீக்காமல் சாதகம் செய்யும் கோலத்துடன் உள்ளபோதிலும், அத்தகைய பகவத் உபாஸனம் என்பது ஸுகரூபமாக உள்ளதை உணர்ந்தும் பொருட்டு, தனது தலையில் பிறைச்சந்திரனைக் கொண்டுள்ள ருத்ரனும், அவனைப் படைத்தவனாகிய நான்முகனும், இவர்களுடன் சமாமாகக் கருதலாம்படி உள்ள இந்த்ரனும், “நீயே அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி” என்று உணர்ந்தவர்களாக உன்னைப் புகழ்ந்து நின்றனர். இதனால் உனக்கே உண்டான வேறுபாடு வெளிப்படும்படி நீ காணப்பட்டாய் என்பது உன் விஷயத்தில் வியப்பானதோ? ஒருவன் ஒரு மரப்பாச்சி பொம்மையைச் செய்து, அதன் கழுத்தில் ஒரு பொன் போன்ற தங்கத் தகட்டினை ஒட்டி, அதன் தலையில் தனது கால்களை வைத்து, “இதோ, இந்தப் பொம்மை என்னை வணங்கியது” என்று கர்வம் கொள்ளக்கூடும். இது போன்று, திருவாய்மொழி (7-5-4) - நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனும், அவனால் படைக்கப்பட்ட மற்றவர்களும் உண்டான வணங்கி நிற்க, அதனால் நீ கர்வம் கொண்டாய் என்று உரைப்பது உனக்கு ஏற்றமோ? அந்த மனிதன் செய்தது நகைச்சுவைக்குரியது போன்றே இவ்விதம் உன்னைக் குறித்து உரைத்தால் நகைப்பதற்கு ஏதுவாகும் அல்லவோ?

3-1-11 வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான வேதியனை

சயப்புகழார் பலர் வாழும் தடங்குருகூர் சடகோபன்
துயக்கின்றித் தொழுதுரைத்த வாயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயக் கொண்டு பிறப்பறுக்கு மொலிமுந்நீர் ஞாலத்தே

பொருள் - மற்றவர்களிடம் உள்ள பலவிதமான வியக்கவைக்கும் தன்மைகள் அனைத்தும் தனது விஷயத்தில் எந்தவிதமான வியப்பும் இன்றி

அமையப்பெற்றவனும், தன்னிடம் உள்ளதால் அவை அனைத்தும் புகழ் பெறும்படி உள்ளவனும், இவ்விதம் இவன் உள்ளதை உள்ளது உள்ளபடி வேதங்களால் புகழப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை - ஸம்ஸாரத்தை வென்றதால் ஏற்பட்ட ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் நிறைந்தவர்கள் பலரும் நம்மாழ்வாருடைய மேன்மையை அனுபவித்தபடி வாழ்கின்ற பரந்து விரிந்துள்ள ஆழ்வார் திருநகரியின் தலைவரான நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான சந்தேகமோ அல்லது மாற்றமோ இன்றி உண்மையான ஞானத்தின் வெளிப்படான “பகவானுக்கு அடிமை” என்பது வெளிப்படும்படி வணங்கி அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்களும், ஓசையுடன் கூடியதான “ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழைநீர்” என்று மூன்று விதமான நீரால் நிறைந்த கடலால் சூழப்பட்டதான இந்த உலகத்தில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றி, அவர்களுடைய பிறப்பை அறுப்பதாகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தானே இது கற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல துரிதத்தையும் போக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியானது தன்னைக் கற்றவர்களை, யாருடைய உதவியும் இன்றி, தானாகவே கரையேற்றி, மீண்டும் ஏற்படுவதான பிறவி என்னும் ஸம்ஸார துக்கத்தையும் நீக்கிவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வியப்பாய வியப்பில்லா) வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மய ஹேதுவா யிருக்குமவையடைய, இவன் பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். ஒருவன் ஒருவனுக்கு நாலு பசு கொடுத்தால் அது விஸ்மய ஹேதுவாயிருக்கும்; “பெருமாள் செய்தார்” என்றவாறே ப்ராப்தமாயிருந்ததிறே. ஸர்வ ஸ்வதாநம் பண்ணிக் கையொழிந்த வளவிலே “த்ரிஜடன்” என்பானொரு ப்ராஹ்மணன் வர, அப்போதொன்றும் தோற்றாமையாலே “உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டு போ” என்ன, தண்டைச் சுழற்றி எறிந்து, அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களையடைய அடித்துக்கொண்டு போனானிறே.

விளக்கம் - (வியப்பாய வியப்பில்லா) - ஒரு சில விஷயங்கள் ஒரு சிலரிடம் காணும்போது நமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தும். ஆனால் அது போன்ற பலவற்றையும் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனிடம் மட்டுமே காணும்போது, அவை அவனுக்கு இயல்பாக உள்ளதால், எந்த வியப்பும் தோன்றாமல் பொருத்தமாகவே இருக்கும். இது போன்று மற்றவர்கள் விஷயத்தில் இருப்பதற்கு வியப்பு ஏற்படும்படியாக உள்ளவை, இவன் விஷயத்தில் உள்ளதால் வியப்பு ஏற்படாமல் இயல்பாகவே உள்ளதாக வெளிப்படும் உதாரணம் ஏதேனும் உண்டா என்பதற்கு பரம்பாணம் கூறுகிறார். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் முப்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் உள்ள த்ரிஜடன் என்பவருடைய நிகழ்வு இங்கு உரைக்கப்படுகிறது. ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு நான்கு பசுக்கள் தானமாக அளித்தால், அச்செயல் மற்றவர்களுக்கு பெரும் வியப்பை ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால் அதே செயலை இராமன் ஆயிரக்கணக்கான பசுக்கள் கொண்டு செய்தாலும் “ஸர்வேச்வரன் செய்தான்” என்று அவனுக்குப் பொருத்தமாக அமைகிறது. அயோத்யா காண்டம் (32 - 29 முதல் 40) முடிய உள்ள ச்லோகங்கள் இதனைக் கூறுகின்றன. இராமன் கானகம் செல்வதற்கு முன்பாகப் பதினான்கு ஆண்டுகள், நாட்டில் உள்ள அனைவரும் வாழ்க்கை நடத்தப் போதுமான செல்வத்தை வழங்கினான். அப்போது அயோத்தியின் அருகில் இருந்த கானகத்தில் வசித்து வந்த த்ரிஜடன் என்னும் ஓர் அந்தணன், இராமனிடம் ஏதேனும் பெற்றுச் செல்வதற்காக வந்தான். அப்போது இராமன் அவனை நோக்கி, “உமது கையில் உள்ள கைத்தடியை இங்கிருந்து வீசி எறியுங்கள். அது எங்கு சென்று விழுகிறதோ, அதுவரை உள்ள பசுக்கள் அனைத்தையும் நீவிர் கொண்டு செல்வீராக”, என்றான். இதனைக் கேட்ட த்ரிஜடனும் அப்படியே செய்து ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைப் பெற்றுச் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ஞ்ஞான வேதியனை) யதாபூதவாதியான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை உடையவனை. (சயம் இத்யாதி) “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை” என்ற இவர்தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரை அநுபவித்து வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (துயக்கின்றி) துயக்காவது - மனந்திரிவு. ஸம்ஸய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்தும். (ஒலி முந்நீர் ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்)

ஒலியையுடைத்தான முந்நீரையுடைய பூமியிலே, “அஸந்நேவ” என்று அஸத் கல்பரானவர்களை, “ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும். அராஜகமான தேசத்தில் ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியை வைத்து விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்துப் பின்னை தத் விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் - (மெய்ஞ்ஞான வேதியனை) - உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பதான வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற ஏற்றம் கொண்டவனை. (சயம் இத்யாதி) - சயம் என்றால் ஐயம் அல்லது வெற்றி. திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று விண்ணப்பித்த நம்மாழ்வாரைப் போன்றே, ஸம்ஸாரத்தை வென்றதன் காரணமாக ஏற்பட்ட புகழ் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும், நம்மாழ்வாரை எப்போதும் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கு ஏற்ற விதத்தில் பரந்து விரிந்துள்ள ஆழ்வார் திருநகரிக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வார். (துயக்கின்றி) - துயக்கு என்றால் மனக்குழப்பம், சந்தேகம். சந்தேகமோ, வேறுபாடான எண்ணங்களோ இன்றி ஸர்வேச்வரன் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ளதான இந்த பத்துப் பாசுரங்களும். (ஒலி முந்நீர் ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்) - ஓசையுடன் கூடியதும், ஆற்றுநீர் - ஊற்றுநீர் - மழைநீர் என்று மூன்றுவிதமான நீர்கள் உள்ளதும் ஆகிய ஸமுத்திரங்கள் உள்ள இந்தப் பூமியிலே, தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்று கூறுபவன் இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அஸத் பொருள்களுக்கு ஒப்பானவர்கள், தைத்திரீயம் - ஸந்தமேநம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் உள்ளவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பிழைக்கும்படிச் செய்து, அவர்களுடைய அனைத்து விரோதிகளையும் நீக்கிவிடும். ஒரு அரசகுமாரன் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த நேரத்தில், அந்த நாட்டின் அரசன் இறந்து போனால், அரசன் இன்றி நாடு இருத்தல் கூடாது என்பதற்காக, அரசபதவியை அரசகுமாரனுக்குக் கொடுத்து, அவன் தலையில் முடிசூட்டிய பின்னர், அவன் கைகால் விலங்குகளை நீக்கி சிறையிலிருந்து விடுவிப்பார்கள். இது போன்று, இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும், இதனைக் கற்பவர்களுக்குக் கள்ளழகர் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யும்படியான

நிலையை ஏற்படுத்தி, அதன் பின்னர் இந்த நிலைக்கு விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தங்களை அறுத்துவிடும்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸுகடிதத்வத்தை அநுஸந்தித்தார். இரண்டாம் பாட்டில், “அதுக்கு நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளைக்கும்” என்றார். மூன்றாம் பாட்டில், “நாட்டாரை விடும். மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற நீர் சொல்லீர்” என்ன, “என்னால் சொல்லி முடியாது” என்றார். நாலாம் பாட்டில், “இப்படி விலக்ஷணனாய் நிரதிஸய போக்யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்து போம்படி அவர்களை மதிவிப்ரமங்களைப் பண்ணினாய்” என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில், “நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ? உம்மால் பேசவொண்ணாமைக்குக் குறையென்?” என்ன, “என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினவோபாதி உன்னை சாவதியாக்கிறிறில்லையே” என்றார். ஆறாம் பாட்டில், “வேதங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ?” என்ன, “அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாது” என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “வேதங்கள் கிடக்கிடும். வைதிக புருஷர்களென்று சிலருண்டே. அவர்கள் ஏத்தக் குறையென்?” என்ன, “அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்றார். எட்டாம் பாட்டில், கர்மபாவனையின்றிக்கே ப்ரஹ்மபாவனையேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேஷித்து “அவன் ஏத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யம்” என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “மேன்மை பேசவொண்ணாதென்கைக்கு நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது?” என்றார். பத்தாம் பாட்டில், “உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை ஏத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ” என்றார். நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி தானே ப்ராப்யத்தைத் தரும்” என்றார்.

விளக்கம் - முதற்பாசுரத்தில் கள்ளழகருடைய திருஅணிகலன்கள் மற்றும் அவன் திருமேனி ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள பொருத்தத்தைக் கூறினார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், “இத்தகைய நிலையைக் கண்டு உலகில் உள்ள பலரும் பல உவமைகள் கூறுவர். ஆனால் அவை அனைத்தும் உனக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும்”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உலகில் மற்றவர்கள் கூறுவது இருக்கட்டும். நம்மால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்

பெற்ற நீவிர் கூறுவது என்ன?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “என்னால் கூறி முடிக்க இயலாது”, என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில், “இவ்விதம் மேன்மை நிறைந்தவனாக, எல்லையற்ற இன்பத்துடன் நிரம்பியவனாக உள்ள உன்னை உலகில் உள்ளவர்கள் இழக்கும்படியாக அவர்களுக்குப் பலவிதமான மதிமயக்கத்தை ஏற்படுத்தினாய்,” என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “உலகில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் நீவிர் வேறுபட்டவர் அல்லவோ? நீவிர் நம்மைக் குறித்து உரைக்க என்ன குறை உள்ளது?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “என்னை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவன் ஆக்கினாய். ஆனால் உனது பெருமைகளை நான் உரைக்கும் அளவிற்கு நீ குறைத்துக் கொண்டாயோ?”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன், “வேதங்களும் நீரும் நம்மைக் குறித்து உரைக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அவையாலும் உனது எல்லைகளைக் காண இயலாது”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன், “வேதங்கள் இருக்கட்டும். அவற்றின் வழி நடக்கும் வைதிகர்கள் உண்டு அல்லவோ? அவர்கள் நம்மைப் புகழ் என்ன குறை உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதுவும் உனக்குக் குறையையே உண்டாக்கும்,” என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில், “கர்மங்களிலும் ப்ரஹ்ம உபாஸனையிலும் சேர்ந்து ஈடுபடாமல், ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்கும்படியான நான்முகன் ஒருவன் படைக்கப்பட்டு, அவன் உன்னைப் புகழ்ந்தாலும் உனக்குத் தோஷமே ஆகும்”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “உனது மேன்மை குறித்து உரைக்க இயலவில்லை. உன்னுடைய எளிமை என்பதாவது உரைக்கும்படி உள்ளதோ என்றால், அதுவும் இல்லை”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில், “உன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனால் படைத்த மற்றவர்களால் நீ புகழப்படுவது உனக்குத் தாழ்வே அல்லவோ?”, என்றார். இறுதியாக, “இந்தப் பாசுரங்களைக் கற்பவர்களுக்கு, இந்தப் பாசுரங்களே பலன் அளிக்கும்”, என்று கூறி முடிக்கிறார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 41)

36. அடல்கொண்ட நேமியன் ஆருயிர் நாதன் அன்று ஆரணச்சொல்

கடல் கொண்ட ஒண்பொருள் கண்டளிப்ப பின்னும் காசினியோர்

இடரின்கண் வீழ்ந்திடத்தானும் அவ்வொண்பொருள் கொண்டு அவர்பின்

படரும் குணன் எம் இராமானுசன்தன் படி இதுவே

விளக்கவுரை - முதலையால் பீடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரனையும், அச்வத்தாமனின் ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தில் இருந்து பரீக்ஷித்தையும் காத்த அழகான சக்கரம் ஏந்தியவன்; அனைத்து உயிர்களின் நாயகன் - இப்படிப்பட்ட வாஸுதேவன் செய்தது என்ன? ஸமுத்திரத்தில் மறைந்து கிடந்த இரத்தினக் கற்களை வெளியெடுத்தது போன்று வேதங்கள் என்னும் கடலில் உள்ள ஆழ்பொருள்களை கீதாசாஸ்திரமாக அனைத்து ஜீவன்களும் உய்யும்படி வெளிப்படுத்தினான். ஆனால் இந்த உயர்ந்த சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றாமல், கலியுகத்தில் ஸம்ஸாரம் என்னும் பிடியில் இந்த உலகம் சிக்கித் துன்பப்படுவதைக் கண்டு எம்பெருமானாரின் இளகிய மனம் பொறுக்கவில்லை. எனவே அந்த சாஸ்திரத்தின் மெய்ப்பொருளை திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் கற்றுத் தெளிந்து, தானும் அந்தச் சாஸ்திரத்திற்குப் பாஷ்யம் அருளிச்செய்தார். இதனை அனைவருக்கும் உபதேசித்து, அதனைப் பின்பற்றுபவர்களை இன்றளவும் தொடர்ந்து வரும் உயர்ந்த குணம், நம்முடைய உடையவரின் திருக்குணம் ஆகும்.

அவதாரிகை - “இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தா ளயரேன் என்றீர். நாங்களும் அவரை ஆச்ரயிக்கப் பார்க்கிறோம். அவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடி சொல்லிக் காணீர்” என்று கேட்க; ப்ரதிபஷ்டத்துக்கு பயங்கரனான திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகவுடையனாய் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷியானவன், உபயஸேநா மத்யத்திலே பந்து ஸ்நேஹத்தாலே அர்ஜுநன் யுத்தாந்நிவ்ருத்தனானவன்று கடலிலேயழுந்தித் தரைப்பட்டுக் கிடக்கிற ரத்நங்களைக் கொண்டு வந்து உபகரிப்பாரைப்போலே வேதாந்த ஸமுத்ரத்திலே குப்த்தங்களாய் ச்லாக்யங்களான அர்த்தங்களை ஸ்ரீகீதாசாஸ்த்ரமுகேந உபகரித்தருளின பின்பும் இந்த கலிகாலத்திலே லௌகிக ஜநங்கள் அவஸாதத்தாலே கிடக்க; அந்த கீதா ரூபமான அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தை வ்யாக்யாநம் பண்ணி உபதேசிக்கைக்கு அந்த லௌகிக ஜநங்களை ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தளவும் பின் தொடர்ந்த மஹாகுணமுடைய பேர் இல்லை கீடரென்று கொண்டு இப்படியிருந்துள்ள எம்பெருமானாருடைய ஸ்வபாவமிது வென்றருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர், “கடந்த பாசுரத்தில் - இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தா ளயரேன் - என்று கூறினீர். உங்களைப் போன்றே நாங்களும் அவரை அண்டி நிற்க முயல்கிறோம். அவருடைய ஸ்வபாவம் குறித்து நீவிர் உரைக்கவேண்டும்”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அடியார்களுக்கு விரோதியாக உள்ளவர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் சக்கரத்தாழ்வானைத் தனது ஆயுதமாகக் கொண்டவனும், அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், பாரதப்போரின்போது இரண்டு படைகளுக்கும் நடுவில், உறவினர்கள் மீது கொண்ட பாசம் காரணமாக மயங்கிய அர்ஜுநன், தான் அந்த யுத்தத்திலிருந்து விலகுவதாக உரைத்தபோது, கடலின் ஆழத்தில் புதைந்துள்ள பெரும் இரத்தினங்களை மேலே எடுத்து வந்து உபகாரம் செய்பவர்கள் போன்று, வேதாந்தம் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் மறைத்து கிடக்கின்றதும், கொண்டாடத்தக்கதான ஆழ்பொருள்களை உள்ளடக்கியதும் ஆகிய பலவற்றையும் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை என்ற ரூபத்தில் வெளிப்படுத்தினான். இவ்விதம் அவன் செய்த பின்னரும், கலிகாலத்தில் உள்ளவர்கள், அதனைப் பின்பற்றாமல் ஸம்ஸாரம் என்று துக்கத்தில் பிடியில் சிக்கித் தவித்தபடி இருந்தனர். ஆகவே கீதையின் வடிவில் இருந்த அந்தச் சாஸ்த்ரத்தை விளக்கியும், கீதாபாஷ்யம் செய்து உபதேசிக்கும் விதமாகவும் பத்ரிநாத் வரை உள்ள அனைத்து மனிதர்களின் பின் சென்று திருத்த முயன்ற உயர்ந்த குணம் கொண்டவர் வேறு யாரும் இல்லை என்பதான ஸ்வபாவம் கொண்டவர் எம்பெருமானார் ஆவார் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடல் கொண்ட நேமியன்) மடுவின் கரையிலே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை பாதித்த முதலையும் அச்வத்தாம ப்ரேரிதமாய்க் கொண்டு பரிசுஷித்தை பாதிக்க வந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் துடக்கமான ஆச்ரித விரோதிகளுக்கு அத்யந்த பயங்கரமான ஆகாரத்தையுடையனாய், “வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழி” என்கிற திருவாழியாழ்வானை ப்ரதாநாயுதமாகயுடையனாய். அடல் - மிடுக்கு. (ஆருயிர்நாதன்) “பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்” என்றும், “உதாம்ருதத்வஸ்ய ஈசாந:” என்றும், “அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுக்கும் நாதனாய், “நாத்ருயாச்ஞாயாம்” என்கையாலே ஸகலார்த்தங்களையும் யாசிக்கப்படுமவனாய், “ஏகோபஹூநாம் விததாதி காமாந்” என்கிறபடியே ஸமஸ்த புருஷார்த்த ப்ரதனானவன்.

விளக்கம் - (அடல் கொண்ட நேமியன்)- குளத்தின் கரையில் கஜேந்த்ரனை பிடித்த முதலை, அச்வத்தாமனால் அழைக்கப்பட்டு பரிசுஷித்தை அழிக்க வந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் என்பது தொடக்கமாக, அடியார்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ள அனைத்திற்கும் எல்லையற்ற பயத்தை ஏற்படுத்தும் தொழிலை உடையவனும், திருப்பல்லாண்டில் (1) – வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனும் ஆகிய சக்கரத்தாழ்வானைத் தனது முதன்மையான ஆயுதமாகக் கொண்டவன். (ஆருயிர் நாதன்) - நாராயண ஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் - உலகிற்கு நாயகனும், ஆத்மாக்களின் ஸ்வாமியும் - என்றும், புருஷஸூக்தம் (2) - உதாம்ருதத்வஸ்ய ஈசாந: - மோக்ஷம் என்னும் அமிர்த்தத்தை அளிப்பவனும் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான ஆத்மாக்களுக்கும் நாதனாகவும், நாத்ருயாச்ஞாயாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து பொருள்களையும் அளிக்கத்தக்கவனாகவும், ஏகோபஹூநாம் விததாதி காமாந் - ஒருவனாய் அனேக ஜீவாத்மாக்களுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுப்பவனாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (அன்று) “தத்ர பாண்டவானாம் குருணாம் ச யுத்தே ப்ராரப்தே ஸ பகவான் புருஷோத்தம: ஸர்வேச்வரேச்வரோ ஜகத் உபக்ருதிமர்த்ய ஆச்ரித வாத்ஸல்யவிவச: பார்த்தம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வ லோக ஸாக்ஷிகம் சகார”

என்கிறபடியே, குருபாண்டவர்கள் யுத்த ஸந்நத்தரானவளவிலே, “பித்ருன் அத பிதாமஹான் ஆசார்யான் மாதுலான் ப்ராத்ருன் புத்ரான் பௌத்ரான் ஸகீம்ஸ்ததா” இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற பந்து வர்க்கத்தையெல்லாம் உபயஸேனையிலும் அர்ஜுநன் பார்த்து “யேஷாம் அர்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகாநி ச த இமே அவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச” என்றும், “ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ் ததைவ ச பிதாமஹா: மாதுலா: ச்வசுரா: பௌத்ரா: ச்யாலா: ஸம்பந்திநஸ்ததா; ஏதான் ந ஹந்தும் இச்சாமி க்ந்தோ அபி மதுஸூதந” என்றும் பந்து ஸ்நேஹத்தாலே தர்மத்திலே அதர்ம புத்தியைப் பண்ணி, “விச்ருஜ்ய ஸசரம் சாபம் சோக ஸம்விக்ந மாநஸ:” என்று சோகித்து யுத்தாந் நிவர்த்தனான வன்று.

விளக்கம் - (அன்று) - எம்பெருமானார் கீதா பாஷ்யம் (முன்னுரை) - தத்ர பாண்டவானாம் குருணாம் ச யுத்தே ப்ராரப்தே ஸ பகவான் புருஷோத்தம: ஸர்வேச்வரேச்வரோ ஜகத் உபக்ருதிமர்த்ய ஆச்ரித வாத்ஸல்யவிவச: பார்த்தம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வ லோக ஸாங்க்ஷிகம் சகார - பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் தொடங்கியவுடன் கண்ணன் செய்தது என்ன? புருஷோத்தமனும், அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனும், இந்த உலகைக் கரை ஏற்றி உதவும் பொருட்டு மனிதனாக வடிவம் எடுத்தவனும் ஆகிய பகவான் - தனது அடியவனான அர்ஜுனன் மீது கொண்ட அளவு கடந்த ப்ரியம் காரணமாகச் செய்தது என்ன? அர்ஜுனனைத் தேரில் அமர வைத்து, தான் தேரோட்டுபவனாக அமர்ந்து, தன்னை உலகம் காணும்படிச் செய்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாண்டவர்கள் பாரதயுத்தத்திற்குத் தயாராக நின்றபோது, கீதை (1-26) - பித்ருன் அத பிதாமஹான் ஆசார்யான் மாதுலான் ப்ராத்ருன் புத்ரான் பௌத்ரான் ஸகீம்ஸ்ததா - தந்தையர், பாட்டனார்கள், ஆசாரியர்கள், மாமாக்கள், சகோதரர்கள், மகன்கள், பேரன்கள், நண்பர்கள் - என்பது போன்றவற்றால் கூறப்படுகிற உறவினர்கள் அனைவரையும் இரண்டு படைகளிலும் கண்ணுற்ற அர்ஜுன்ன், கீதை (1-33) - யேஷாம் அர்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகாநி ச த இமே அவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச - எந்த ஆசார்யர்கள் போன்றவர்களின் பொருட்டு நமக்கு ராஜ்யம், அனுபவிக்கவல்ல வஸ்துக்கள், சுகங்கள் ஆகியவை விரும்பப்பட்டனவோ அந்த ஆசார்யர்கள் பலரும் தங்களது உயிர், செல்வம் போன்றவற்றைக் கைவிடத் தயாராக நின்று இங்கு யுத்தம் செய்ய நிற்கிறார்கள் - என்றும், கீதை (1-34, 35) - ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ் ததைவ ச பிதாமஹா: மாதுலா: ச்வசுரா: பௌத்ரா: ச்யாலா: ஸம்பந்திநஸ்ததா; ஏதான் ந ஹந்தும் இச்சாமி க்ந்தோ அபி மதுஸூதந - ஆசார்யர்கள், தகப்பனார்கள்,

புத்திரர்கள், பாட்டனார்கள், மாமனார்கள், மாமன்கள், பேரன்கள், மைத்துனர்கள், மேலும் பல உறவினர்கள் போன்ற பலரும் இங்கு நிற்கின்றனர். மதுகுதனா! இவர்கள் என்னைக் கொல்வதற்காக நின்றாலும், இவர்களைக் கொல்ல நான் விரும்பவில்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உறவினர்கள் மீது கொண்ட பாசம் காரணமாகத் தனது சஷத்ரிய தர்மத்தை, அதர்மம் என்று எண்ணியவனாக, கீதை (1-47) - விச்ருஜ்ய ஸசரம் சாபம் சோக ஸம்விக்ந மாநஸ: - இப்படியாகக் கூறிய பின்னர் அம்புகளுடன் கூடிய தனது வில்லை எறிந்து விட்டுத் தேர்த்தட்டில் அமர்ந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப துக்கம் கொண்டு யுத்தத்தை விட்டு விலகுவதாக உரைத்த அன்று.

வ்யாக்யானம் - (ஆரணச்சொல் கடல் கொண்ட வொண்பொருள் கண்டளிப்ப) ஸமுத்ர மத்யத்திலே, மறைந்து கிடக்கிற, தரைப்பட்டுக் கிடக்கிற மஹாரத்நங்களை யெடுத்துக் கொண்டு வந்து உபகரிப்பாரைப்போலே கடல்போல் கம்பீரமாயிருந்துள்ள வேதாந்த வாக்கியங்களிலே, “தாவாந்ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:” என்னும்படியாய் ரஹஸ்ய தமமாய், “தமேவம் வித்வான் அம்ருத இஹ பவதி”, என்றும், “தமேவம் விதித்வா அதி ம்ருத்யும் ஏதி” என்றும், “அநந்தோ ப்ரஹ்ம” என்றும், “பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்” என்றும் சொல்லப்படுகிற விலக்ஷணார்த்தங்களை அடைவே கடாஷித்து கீதாசாஸ்த்ர முகேந உபதேசித்து ரஷித்தருள.

விளக்கம் - (ஆரணச்சொல் கடல் கொண்ட வொண்பொருள் கண்டளிப்ப) - ஸமுத்திரத்தின் நடுவில், ஆழத்தில் கிடக்கின்ற விலை உயர்ந்த இரத்தினங்களைக் கொண்டு வந்து உபகாரம் செய்பவர்கள் போன்று, ஸமுத்திரம் போலே கம்பீரமாக உள்ள வேதாந்த வாக்கியங்களில், கீதை (2-46) - தாவாந்ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: - எங்கும் நீர் நிரம்பிய இடத்தில் ஒரு சிறு குட்டை என்ன பயன் அளிக்கும்? அது போன்று ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த அந்தணனுக்கு வேதங்கள் ஆகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப மறைபொருளாகவும், புருஷஸூக்தம் - தமேவம் வித்வான் அம்ருத இஹ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இந்தப் பிறவியிலேயே முக்தி அடைகிறான் - என்றும், தமேவம் விதித்வா அதி ம்ருத்யும் ஏதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மரணம் என்பதைக் கடக்கிறான் - என்றும், அநந்தோ ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் எல்லையற்றது - என்றும், நாராயண ஸூக்தம் (13-1-3) - பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் - உலகிற்கு நாயகனும், ஆத்மாக்களின் ஸ்வாமியும் -

என்றும் கூறப்படுவதான மேன்மையான ஆழ்பொருளாகவும் உள்ளவற்றை, ஸர்வேச்வரன் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை என்ற சாஸ்திரம் மூலம் உபதேசித்து காத்தருளினான்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அன்று) “கார்பண்யதோஷோபஹத ஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்ம ஸம்மூடசேதா: யச்ச்ரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் ஸாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று அர்ஜுநன் உபஸத்தி பண்ணினவாறே அவனுக்கு மோசேஷாபாயமாக கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் பக்தியோகத்தையும், அவதார ரஹஸ்யத்தையும், புருஷோத்தமவித்யை தொடக்கமானவற்றையும் உபதேசிக்க, அவையெல்லாம் துச்சகங்களென்றும், ஸப்ரமாதங்களென்றும், விளம்ப்ய பலப்ரதங்களென்றும், ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்து அர்ஜுநன் சோகாவிஷ்டனான வன்று. (ஆரணச்சொல் கடல் கொண்டு வொண்பொருள் கண்டளிப்ப) வேதாந்த வாக்யங்களாகிற ஸமுத்ரத்திலே, “தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரித்தமாஹு:”, “வேதாந்த விஜ்ஞாநஸு நிச்சிதார்த்தாஸ் ஸந்ந்யாஸ யோகாத்ய தயச்சுத்த ஸத்வா: தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்ச்யந்தி ஸர்வே”, “ந கர்மணா ந ப்ரஜயா தனே ந த்யாகேணகே அம்ருதத்வமானச:” இத்யாதிகளாலே குஹ்யதமமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற விலக்ஷணார்த்தங்களை யெல்லாம் கண்டு திரட்டி, “மந்மநா பவ மத் பக்த” என்றும், “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்றும் இரண்டு ச்லோகத்தாலே ஸகலசேதநருடையவும் உஜ்ஜீவநார்த்தமாக அர்ஜுந வ்யாஜேந ப்ரபத்த யுபதேசம் பண்ணி லோகத்தையெல்லாம் ரக்ஷிக்க வென்னவுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது கடந்த இரு பத்திகளுக்கு வேறுவிதமாகவும் விளக்கம் கூறலாம். (அன்று) - கீதை (2-7) – கார்பண்யதோஷோபஹத ஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்ம ஸம்மூடசேதா: யச்ச்ரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் ஸாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - மன உறுதி குலைதல் என்ற தோஷம் காரணமாகத் தளர்ந்த ஸ்வபாவம் கொண்டவனாக, எது தர்மம் என்று அறியாத மனம் கொண்டவனாக நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு எது நன்மை பயக்கும் என்று நீ எண்ணுகிறாயோ அதனை எனக்கு உபதேசிப்பாயாக. உன்னுடைய சிஷ்யனாக உன்னிடம் சரணம் அடைகிறேன். என்னைக் காப்பாயாக – என்று அர்ஜுநன் க்ருஷ்ணனை நெருங்கித் தொழுதான். அப்போது அவனுக்கு

மோஷு உபாயமான கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், தனது அவதார ரஹஸ்யம், புருஷோத்தம வித்யை என்பது தொடக்கமாக உள்ள பலவற்றையும் உபதேசித்தான். அவை அனைத்தையும் கேட்ட அர்ஜுனன், அவை அனைத்தும் மிகுந்த சிரமத்துடன் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்றும், மகிழ்வை அளிக்கக்கூடியவை என்றாலும் சிரமமானவை என்றும், தாமதமாகப் பலன் அளிப்பவை என்றும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதிகள் என்றும் தவறாக எண்ணியபடி வருத்தத்துடன் நின்று அன்று. (ஆரணச்சொல் கடல் கொண்ட வொண்பொருள் கண்டளிப்ப) – வேதாந்த வாக்கியங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் காணப்படுகின்ற, மஹாநாராயண உபநிஷத் (24-1) - தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு: - ஆகையால் ந்யாஸத்தை (சரணாகதியை) இந்த தபஸ்களில் மேலானதாகக் கூறுகிறார்கள் – என்றும், மஹாநாராயண உபநிஷத் (12-3-5) – வேதாந்த விஜ்ஞாநஸு நிச்சிதார்த்தாஸ் ஸந்ந்யாஸ யோகாத்ய தயச்சுத்த ஸத்வா: தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்ச்யந்தி ஸர்வே - ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ள பரப்ரஹ்ம உபாஸகர்கள் அனைவரும் “பரன்” என்று அழைக்கப்படும் நான்முகனின் ஆயுள் முடியும் போது, நான்முகனைப் போன்றே, தங்கள் உபாஸனை பலன் காரணமாக முக்தி அடைகின்றனர் – என்றும், ந கர்மணா ந ப்ரஜயா தனே ந த்யாகேனைகே அம்ருதத்வமானச: - கர்மங்களால் அல்ல, மக்கட்பேறால் அல்ல, செல்வத்தினால் அல்ல, சரணாகதியாலேயே மோஷும் கிட்டுகிறது – என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்களில் மறைமுகமாக உரைக்கப்பட்டதான அனைத்திலும் வேறுபட்டு நிற்கும் ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, கீதை (9-34) – மந்மநா பவ மத் பக்த: - என்னிடமே மனதை நிலை நிறுத்தி எனது பக்தனாக ஆவாயாக – என்றும், கீதை (18-66) – ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய: - மோஷுத்திற்கான அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு – என்றும் உள்ள இரண்டு ச்லோகங்கள் மூலம் அனைத்து சேதநர்களும் கரையேறும் விதமாக, அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிப்பது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் உபதேசித்து, உலகம் முழுவதையும் காத்தருளினான் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பின்னும்) பிற்காலமான கலியுகத்திலேயும். (காசினியோர்) பூலோகத்திலே யிருந்துள்ள சேதநரெல்லாரும். காசினி - பூமி. (இடரின் கண் வீழ்ந்திட) ஸம்ஸாரத் துக்கத்திலே விழுந்து அழுந்தித் தரைப்பட்டுக் கிடக்க.

த்வாபர யுகத்தில் அர்ஜுநனொருவனே யிடர்பட்டான், இந்தக் கலிகாலத்திலே ஒரு லோகமாகக்காணும் இடர்பட்டது. இத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே. (தானும் வொண்பொருள் கொண்டு) எம்பெருமானாரும் அந்த ச்லாக்யமான கீதாசாஸ்த்ரத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளி அதைக் கொண்டு. அன்றிக்கே, திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் பதினெட்டு தரம் அநுவர்த்தித்து பரமகுஹ்யமென்று அவருபதேசிக்கப் பெற்ற சரம ச்லோகார்த்தத்தைக் கொண்டென்றுமாம். (அவர் பின்படருங் குணன்) ஸ்ரீபதரிகாசரமீறாக இந்த பூலோகத்திலுள்ள சேதநரையெல்லாம் போதித்துப் பின்தொடர்ந்தவருடைய ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்கக் கடவதான க்ருபா குணத்தை யுடையரான.

விளக்கம் – (பின்னும்) கீதை உபதேசிக்கப்பட்ட த்வாபர யுகத்திற்குப் பிற்காலமான கலியுகத்திலும். (காசினியோர்) – உலகத்தில் உள்ள சேதநர்கள் அனைவரும். காசினி என்றால் பூமி என்று பொருள். (இடரின் கண் வீழ்ந்திட) - ஸம்ஸாரம் என்ற துக்கத்தில் ஆழ்ந்து, ஸம்ஸாரக்கடலில் விழுந்து ஆழத்தில் கிடந்தனர். இதனைக் கண்ணுற்ற எம்பெருமானார் தனது திருவுள்ளத்தில், “த்வாபர யுகத்தில் அர்ஜுனன் ஒருவன் மட்டுமே துக்கத்தில் நின்றான். இந்தக் கலிகாலத்தில் உலகம் முழுவதும் துன்பப்படுகிறதே”, என்று ஆராய்ந்தவராக, இதனைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தனது கருணை காரணமாக. (தானும் அவ்வொண்பொருள் கொண்டு) எம்பெருமானாராகிய தான், அந்தக் கீதையில் ஆழ்பொருளுக்கான வ்யாக்யானம் செய்தருளி, அதன் மூலமாக. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் பதினெட்டு முறை சென்று வணங்கி, அவர் “மிகவும் உயர்ந்த இரகசியம்” என்று கூறி உபதேசித்த கீதையின் சரமச்லோகத்திற்கான ஆழ்பொருளை அறிந்து கொண்டு. (அவர் பின்படருங் குணன்) - பத்ரிநாத் முடிய உள்ள அனைத்து சேதநர்களையும் உபதேசம் மூலமாகப் பின் தொடர்ந்து சென்று, அவர்களுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்கவல்ல கருணையைத் தனது இயல்பாகவே கொண்டவராகிய.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனன்றிக்கே, (பின்னும் - தானும் அவ்வொண்பொருள் கொண்டு) பின்னும், தானும் என்ற இரண்டு பதத்திலும் சகாரங்களை ப்ரயோகித்தது - அந்த த்வாபரகாலம் புண்யப்ரசுரமானது, அதிகாரி ஜ்ஞாநாதிகனான அர்ஜுநன், உபதேஷ்டா பரமப்ரஹ்ம பூதனானவன் ஆகையாலே அது அரிதன்று; இந்தக் கலிகாலம் பாப ப்ரசுரமானது, அதிகாரிகள் தோஷ பூயிஷ்டரான ஸர்வவர்ண ஜநங்களும் ஆகையாலே இவர் லோகத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்ததுவே யரிதென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். (பின்னும் - தானும் அவ்வொண்பொருள் கொண்டு) - “பின்னும், தானும்” ஆகிய இரண்டு சொற்களிலும் உம்மைத் தொகையைக் கூறியது ஏன் என்றால் - த்வாபர யுகமானது புண்ணியம் நிறைந்தாகும், இயல்பாகவே ஞானம் உள்ள அர்ஜுனன் அங்கு உபதேசம் பெற்றான், அவனுக்கு உபதேசம் செய்தவன் பரப்ரஹ்மமே ஆவான், ஆகவே அங்கு அர்ஜுனனுடைய துன்பத்தைக் க்ருஷ்ணன் போக்கியது ஒரு பெரிய செயல் அல்ல. இப்போதுள்ள கலிகாலம் பாவம் நிறைந்ததாகும், கற்கவல்ல அதிகாரிகள் தோஷங்கள் நிறைந்தவராகவும் அனைத்து வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவராகவும் உள்ளனர் - இதன் காரணமாக எம்பெருமானார் இந்த லோகத்தைக் கீதாபாஷ்யம் மூலம் உபதேசித்துக் காப்பாற்றியது மிகவும் கடினமான செயல் ஆகும். இதனை உணர்த்தவே உம்மைத்தொகையில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தானும்) எம்பெருமானாரும். (அவ் வொண்பொருள் கொண்டு) திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி பக்கலிலே பதினெட்டுத்தரம் எழுந்தருளினவளவிலே அவரும் சூழாவு கொண்டு, குஹ்யதமமென்று நியமித்து, சரமச்லோகார்த்தத்தை உபதேசித்தவாறே, அந்தச் ச்லோகார்த்தத்தைக் கொண்டு, (அவர் பின்படருங் குணன்) காசினியிலுள்ள ஜநங்களை அதிகாராநதிகார விபாகமற தாமே வந்து தொடர்ந்து அந்த சரமச்லோகார்த்தத்தை பூரிதாநமாகக் கொடுத்த க்ருபா வாத்ஸல் யௌதார்யாதி கல்யாணகுணங்களையுடைய. (எம்மிராமாநுசுன்றன்) இப்படிப்பட்ட கல்யாணகுணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நமக்கு முற்றுட்டாகக் கொடுத்தருளின எம்பெருமானார் தம்முடைய. (படியிதுவே)

ஸ்வபாவமிதுவே. படி - ஸ்வபாவம். “ஏதாவாநஸ்ய மஹிமா” என்கிறபடியே யாய்த்து.

விளக்கம் - (தானும்) - எம்பெருமானாரும். (அவ் வொண்பொருள் கொண்டு) – திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி உள்ள இடத்திற்குப் பதினெட்டு முறை நடந்தார். அவரும் இதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, “நான் கூறப்போகும் இது மிகவும் உயர்ந்த இரகசியமாகும்” என்று உணர்த்தி, சரமச்லோகத்திற்கான ஆழ்பொருளை வெளியிட்டார். அந்த ஆழ்பொருள் மூலமாக, (அவர் பின்படருங் குணன்) உலகில் உள்ள மனிதர்களில் தகுதி உள்ளவர் யார், தகுதி அற்றவர் யார் என்று ஆராயாமல், தானாகவே முன்வந்து அந்தச் லோகத்தின் ஆழ்பொருளை விளக்கிய கருணை, வாத்ஸல்யம், தாராளம் போன்ற திருக்கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்த தனது திருமேனியை நமக்குக் கரையேறும் விதமாக அளித்த எம்பெருமானாருடைய. (படியிதுவே) - ஸ்வபாவம், இயல்பு இதுவே ஆகும். புருஷ ஸூக்தம் (3) – ஏதாவாந் அஸ்ய மஹிமா – இந்தப் புருஷனின் பெருமை இப்படிப்பட்டது - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்